

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **I. S.**, státní příslušnost Ruská federace, zastoupené JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 633/49, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2016, č. j. 44 A 31/2016 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anně Doležalové, MBA, **se určuje** odměna za zastupování žalobkyně ve výši 6.800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 31. 10. 2016, č. j. KRPA-447596-18/ČJ-2016-000022, byla žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem správního vyhoštění [uloženého žalobkyni rozhodnutím téhož orgánu ze dne 30. 4. 2016, č. j. KRPA-102782-31/ČJ-2016-000022, podle § 119 odst. 1

písm. b) zákona o pobytu cizinců], se stanovením doby zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dne 2. 11. 2016 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. OAM-160/LE-BE02-BE02-PS-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena do 20. 2. 2017. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Praze žalobou; krajský soud rozsudkem ze dne 28. 12. 2016, č. j. 44 A 31/2016 – 19, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[2] Krajský soud nejprve neshledal jako důvodnou žalobní námitku o absenci úvah žalovaného, týkajících se možnosti uložení alternativ zajištění žalobkyně v podobě zvláštních opatření. Konstatoval, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na pobytovou historii žalobkyně (nelegální pobyt, uložení správní vyhoštění a nerespektování povinnosti vycestovat) i na účelovost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany (žádost byla podána až v době zajištění žalobkyně za účelem realizace správního vyhoštění); krajský soud proto vyhodnotil, že odůvodnění v nastíněném rozsahu je dostatečné. To, že žalovaný v souvislosti se svou úvahou o (ne)možnosti uplatnění zvláštního opatření výslovně zmínil pouze nevycestování žalobkyně na základě uložení správního vyhoštění a nezabýval se individuálními okolnostmi jejího případu (které však neoznačila), dle krajského soudu neznamena, že by rozhodnutí žalovaného mělo být považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V této souvislosti odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, dle kterých za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění (v dané věci jde o obdobný institut omezení osobní svobody dle zákona o pobytu cizinců). Dle krajského soudu je však nezbytné v každém případě zvažovat, co je konkrétním důvodem pro zajištění cizince. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobkyni zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. V této souvislosti krajský soud zároveň odkázal na čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepracované znění) – pozn. Nejvyššího správního soudu], dle kterého může být žadatel zajištěn, stane-li se tak v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí – pozn. Nejvyššího správního soudu] za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Dle krajského soudu bylo tedy v projednávané věci nutno vycházet z dosavadního chování žalobkyně, které navozovalo obavu, že se nepodrobí povinností plynoucím z rozhodnutí o správním vyhoštění;

pokračování

takové jednání proto odůvodňovalo použití opatření, které jí efektivně znemožní další vyhýbání se realizaci správního vyhoštění.

[3] Jako důvodnou neshledal krajský soud ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, směřující ke stanovení délky zajištění žalobkyně na dobu 110 dní. Konstatoval, že při stanovení délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný vycházel z předpokládané doby řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně (90 dní), přičemž jeho úvaha o nemožnosti aplikovat v daném řízení § 16 zákona o azylu je logická a správná. K předpokládané době řízení žalovaný přičetl dobu potřebnou pro případné podání žaloby (15 dní) a přiměřenou dobu potřebnou pro doručování v soudním řízení (5 dní). Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný důvody, jež ho vedly ke stanovení doby zajištění na 110 dnů, řádně odůvodnil.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka nejprve obsírně rekapituluje uplatněné žalobní námítky a argumentaci žalovaného i krajského soudu, s níž se nemůže ztotožnit. Stěžovatelka nadále setrvává na svém názoru, že žalovaný možnost uplatnění zvláštních opatření dostatečně nezvážil, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zároveň nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že pouhé shrnutí pobytové historie stěžovatelky představuje jednoznačné označení důvodu, který vedl správní orgán k závěru, že uplatnění zvláštního opatření v projednávané věci nebylo namístě. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení některé z alternativ zajištění považováno za přezkoumatelné, je nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z možných alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit.

[6] Stěžovatelka se neztotožňuje ani s argumentací krajského soudu, pokud jde o posouzení délky zajištění. Dle jejího názoru není stanovení doby trvání zajištění na 110 dnů přiměřené a budí dojem účelovosti. Žalovaný vycházel především z předpokladu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude trvat 90 dnů, a z předpokladu následného podání žaloby, což stěžovatelka považuje za úvahy spekulativní s cílem stanovit trvání zajištění na co nejdelší možnou dobu, a nikoli na dobu přiměřenou. Stěžovatelka taktéž na rozdíl od krajského soudu nadále považuje rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné, kdy žalovaný v jedné části napadeného rozhodnutí (v části o zákonném důvodu pro uložení povinnosti setrvat v zařízení) tvrdí, že stěžovatelka podala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, avšak v další části (v části o odůvodnění doby trvání zajištění) naopak tvrdí, že žádost nebude zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

[7] Krajský soud se také dle názoru stěžovatelky zcela nedostatečným způsobem zabýval námitkou absence oprávněných důvodů, implikujících, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Shodně jako v žalobě stěžovatelka vyjadřuje své přesvědčení, že samotné podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až v zajištění nemůže být dostatečným důvodem k domněnce o účelovosti takové žádosti (nadto při nezohlednění individuálních okolností a celkové

životní situace stěžovatelky). Tuto žalobní námitku krajský soud téměř opomenul, když pouze uvedl, že důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Prokázání existence důvodů pro domněnku, že účelem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pouhé pozdržení či zmaření výkonu správního vyhoštění, však dle stěžovatelky není zřejmé a ani napadený rozsudek na tuto otázku odpověď nedává.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí shrnul všechny zjištěné okolnosti, jež aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v projednávané věci odůvodňovaly. Má za to, že byly kumulativně splněny všechny 3 podmínky tímto ustanovením předvídané, a to, že (1) žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, (3) žadatelka mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Existenci všech těchto podmínek následně ve vyjádření podrobně rozebral.

[9] K tvrzení stěžovatelky, že žalovaný při hodnocení účelovosti její žádosti o mezinárodní ochranu dostatečně nezohlednil individuální okolnosti jejího života a celkovou životní situaci, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2016, č. j. 1 Azs 328/2016 – 28, dle kterého v řízení o zajištění cizince dle § 46a odst. 1 zákona o azylu, pro které navíc zákon stanovuje krátkou pětidenní lhůtu (§ 46a odst. 4 zákona o azylu), není možné zjišťovat všechny skutečnosti nutné pro posouzení oprávněnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany; azylově relevantní důvody podrobně zkoumá správní orgán až v samotném rozhodnutí o udělení či neudělení mezinárodní ochrany.

[10] Jestliže stěžovatelka nadále namítá vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, žalovaný zdůraznil nutnost rozlišovat pojmy žádost „*zjevně nedůvodná*“ a „*účelová*“. Dle žalovaného totiž pro naplnění důvodu zajištění dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je *účelová*. Pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu (*zjevně nedůvodná* žádost) musí být prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody. Žádost totiž může být *účelová*, přesto však nemusí být *zjevně nedůvodná*. Protože stěžovatelka označila azylově relevantní důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, nemohl žalovaný takovou žádost zamítnout dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu pro *zjevnou nedůvodnost*. Odůvodnění napadeného rozhodnutí proto rozhodně není vnitřně rozporné.

[11] Žalovaný dále konstatoval, že předmětem řízení před krajským soudem nebyla otázka samotné důvodnosti žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany, ale otázka jejího zajištění; proto ani krajský soud nemohl dopodrobna zkoumat důvody stěžovatelky pro podání její žádosti, jelikož samotná důvodnost bude posouzena v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jímž stěžovatelce nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem.

pokračování

[12] Žalovaný je konečně též přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí odůvodnil svůj závěr o neúčinnosti a nedostatečnosti uložení zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem, přičemž odkázal na stranu 4 odůvodnění, kde rozebral pobytovou historii stěžovatelky. Vzhledem k dřívějšímu chování stěžovatelky bylo dle žalovaného možno dovodit, že stěžovatelka nebude se správními orgány spolupracovat a jejich rozhodnutí respektovat.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že předmětem řízení v nyní projednávané věci není otázka důvodnosti žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany, ale otázka zákonnosti jejího zajištění. Proto nebylo ani třeba se zabývat přijatelností kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 – 38, publ. pod č. 2971/2014 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 – 69, publ. pod č. 3181/2015 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[14] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelka především krajskému soudu vytýká, že se zcela nedostatečným způsobem zabýval námitkou absence oprávněných důvodů pro domněnku, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, kdy toliko konstatoval, že důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Obsahově se jedná o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. tvrzená nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, respektive existence vady soudního řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Z povahy věci se Nejvyšší správní soud zabýval touto námitkou na prvním místě, neboť setrvalé judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[17] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud uvedenou podmínkou zajištění stěžovatelky zabýval (viz strana 7 napadeného rozsudku, odstavec první a druhý). Odkazem na čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice krajský soud v kontextu celého odůvodnění napadeného rozsudku zcela zřejmě cílil ke zdůraznění té skutečnosti, že žadatel o mezinárodní ochranu může být zajištěn, mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení (při splnění dalších podmínek dle citovaného ustanovení). Proto také s odkazem na dříve konstatovanou pobytovou historii stěžovatelky konstatoval, že „[v] projednávané věci bylo nutno vycházet z dosavadního chování žalobkyně, které bylo důvodem vzniku obavy, že se nepodrobí povinností plynoucím z rozhodnutí o správním

vyhoštění, a takové jednání proto odůvodňovalo použití opatření, které jí efektivně znemožní další vyhýbání se realizací správního vyhoštění.“ Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že úvahy krajského soudu vedoucí k jeho závěru o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, jsou v odůvodnění napadeného rozsudku přezkoumatelným způsobem vyjádřeny. Postup krajského soudu přitom koresponduje s judikaturou zdejšího soudu. Například v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 Azs 80/2017 – 27, bylo taktéž po shrnutí pobytové historie cizince konstatováno, že „[z]ajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu záleží na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). Uvedené v sobě odráží účel tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, v níž cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy naplněn není.

[18] Kasační argumentace stěžovatelky míří k problematice (ne)aplikace zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Stěžovatelka i nadále tvrdí, že žalovaný možnost uplatnění jednotlivých zvláštních opatření dostatečně nezvážil, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a mělo být proto krajským soudem zrušeno [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zároveň nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že samotné shrnutí pobytové historie stěžovatelky představuje dostatečné označení důvodu, který vedl správní orgán k závěru, že uplatnění zvláštního opatření v projednávané věci nebylo namístě [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení některé z alternativ zajištění považováno za přezkoumatelné, je dle stěžovatelky nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z možných alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit.

[19] Při vypořádání této argumentace lze vycházet z názoru zdejšího soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, dle kterého „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit (...) zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

[20] Žalovaný ve svém rozhodnutí k aplikaci zvláštních opatření po shrnutí pobytové historie, uvedl, že *„[p]ropuštěním dotyčné za zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Praha bylo též jednoznačně prokázáno, že jmenovaná se vyhýbala svým povinnostem, když nerespektovala svou povinnost vycestovat z území EU. Z tohoto důvodu by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenované svědčí nejen její naprosté nerespektování správního řádu i jí uložených povinností, ale také její zcela účelové jednání. Je tedy zřejmé, že v jejím případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.“* (strana 4 napadeného rozhodnutí, odstavec druhý). Z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že se žalovaný k uvedené otázce přezkoumatelným způsobem vyjádřil a nebyl tedy důvod, aby krajský soud zrušil jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

pokračování

[21] Pokud jde o samotný soulad závěrů žalovaného o nemožnosti aplikace zvláštních opatření se zákonem (aprobovaných městským soudem), Nejvyšší správní soud upozorňuje na nutnost vnímat tyto závěry v kontextu celého rozhodnutí, kde žalovaný podává podrobně pobytovou historii stěžovatelky a její současnou situaci (viz výše). Z uvedených skutečností lze skutečně důvodně usuzovat, že zde existují reálné skutečnosti nasvědčující závěru, že by stěžovatelka správní řízení mohla mařit. Z napadeného rozhodnutí je zjevný závěr žalovaného, že byla prokázána snaha stěžovatelky vyhnout se správnímu vyhoštění všemi možnými dostupnými prostředky, a to nakonec i žádostí o mezinárodní ochranu, o které se lze z již uvedených důvodů domnívat, že byla podána pouze účelově. Zde je třeba upozornit, že zákon o pobytu cizinců nevyžaduje pro aplikaci zajištění jistotu v tom, že žadatel o mezinárodní ochranu usiluje o zmaření či ztížení uložené vyhoštění; § 46a odst. 5 písm. e) jasně hovoří o oprávněných důvodech, pro které se lze „domnívat“, že žádost o mezinárodní ochranu tento cíl sleduje. Důvody uváděné žalovaným (aprobované krajským soudem) takovou domněnku vskutku podporují. Dále je nutné zcela odmítnout názor stěžovatelky, že bylo povinností žalovaného vyjádřit se explicitně ke každé alternativě zajištění, plynoucí z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu. Jestliže totiž ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem vyplývají skutečnosti nasvědčující závěru, že by žadatel o mezinárodní ochranu správní řízení mařil, nelze přistoupit k žádnému ze zvláštních opatření. Reálné promítnutí kasační námitky stěžovatelky do odůvodnění napadeného rozhodnutí by vedlo pouze k tomu, že u každé z alternativ zajištění by byla doslovně zopakována tatáž argumentace, ze které vyplývá nutnost uložení zajištění v důsledku jejího dosavadního jednání, zavádající oprávněnou obavu, že uložení zvláštního opatření není dostatečné k zabezpečení její účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[22] Zdejší soud neshledává důvodnou ani námitku nesprávného právního názoru krajského soudu, pokud jde o způsob, jakým vypořádal námitku vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se totiž plně ztotožňuje se závěrem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016 – 25 (který přejímá i žalovaný), dle něhož je nutno rozlišovat mezi pojmy „účelové“ a „zjevně nedůvodné“ žádosti o mezinárodní ochranu. Posouzení *účelovosti* podané žádosti o mezinárodní ochranu se týká pohnutek žadatele; jsou-li zjištěny dostatečné indicie pro závěr, že žadatel takovou žádost podává s úmyslem mařit či ztěžovat své vyhoštění, je splněna jedna z podmínek pro jeho zajištění postupem dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, samo o sobě však toto zjištění *per se* nevylučuje, že v samotném azylovém řízení bude existence azylových důvodů shledána. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 zákona o azylu (*zjevná nedůvodnost*) ve všech zde uváděných případech již ze samotné žádosti *prima vista* zřejmé, že žadatel o mezinárodní ochranu neuvedl žádné azylově relevantní důvody; v tomto případě jde již o samotnou otázku důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv otázku užití prostředků k zajištění spolupráce žadatele s azylovým orgánem v průběhu azylového řízení. Žalovaný tak ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela správně uvedl, že žádost může být v některých případech účelová, a přesto nemusí být zjevně nedůvodná. S tímto výkladem se ostatně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 – 35, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 – 31, či ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 296/2016 – 28. Z uvedeného je tedy zřejmé, že uvedená ustanovení zákona o

azyly nemusí být vždy aplikována ve vzájemné spojitosti a užití pouze některého z nich neimplikuje vnitřní rozpornost správní rozhodnutí.

[23] Konečně, pokud stěžovatelka vyjadřuje svůj nesouhlas s argumentací krajského soudu týkající se přiměřenosti doby jejího zajištění (tu označuje za nepřiměřenou a stanovenou účelově), pak nelze přehlédnout, že takto formulovaná námitka nebyla součástí žaloby. V žalobě totiž stěžovatelka v otázce stanovení doby zajištění namítala pouze nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; námitka uplatněná v kasační stížnosti však již směřuje k nesprávnému věcnému posouzení žalovaným, potažmo krajským soudem. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatelka vybočila z mezí možného kasačního přezkumu, nastaveného rámcem žalobní argumentace, v rámci níž nepochybně mohla uvedenou námitku uplatnit, avšak tak neučinila. Touto argumentací se tedy Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat, neboť jde o kasační námitku nepřipustně uplatněnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (k této otázce se zdejší soud opakovaně vyjádřil ve své judikatuře; odkázat lze například na závěry rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43).

[24] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal přípustně uplatněné kasační námitky nedůvodnými a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. proto kasační stížnost zamítl.

[25] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[26] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovatelce k její žádosti zástupkyni z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů spočívá v odměně advokátky za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů zástupkyně v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka nedoložila, že je plátní daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jejího nároku o částku odpovídající této dani. Částka 6.800 Kč bude ustanovené advokátce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 2. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu